

NA OBISKU PRI JURIJU DALMATINU

Začelo se je mračiti. Počasi sem stopala po cesti, ki je vodila do kavarne. V denarnici sem imela še dosti denarja, da si kupim vročo čokolado in se malo pogrejem na ta hladen večer. Sedla sem na udoben naslonjač in razmišljala o vsem, kar se mi je zgodilo v knjižnici.

Zazvonil je zvonec, kar je pomenilo, da je konec pouka. Mami me je čakala pred šolo, da se za konec tedna skupaj odpeljeva v knjižnico. Peljali sva se počasi, kajti prometa ni bilo veliko pa tudi mudilo se ni nikamor. Po pločniku se je sprehajalo veliko ljudi. Kar naenkrat pa se je moj pogled usmeril v človeka, ki je hodil hitro in z odločnim korakom. Verjetno se mu je nekam mudilo. Zdel se mi je znan, ampak kmalu je izginil za ovinkom in ni ga bilo možno več videti. Kmalu sva prispeli. Vzela sem svojo izkaznico in odhitela v knjižnico. Odprla sem vrata in se napotila do polic s knjigami. Poiskala sem knjigo za domače branje. Zagledala sem, da nedaleč stran od mene stoji mož, ki sem ga prej videla hoditi po pločniku. Ogledoval si je debelo knjigo, ki se je meni zdela zelo znana. Natančneje sem si ogledala njegov obraz in bil je sam Jurij Dalmatin. Počasi sem stopila do njega in mu dala roko v pozdrav. Po kratkem pogovoru sva sedla k mizi. Želel mi je prebrati nekaj odstavkov iz Biblije. Njihova takratna pisava se je imenovala BOHORIČICA, zvenela pa je tudi zelo čudno. Z zanimanjem sem ga poslušala, saj je povedal tudi meni neznane podatke. Da pa ne bi bila jaz samo tiho, sem povedala, kaj vse pa smo se mi učili pri slovenščini. Vedela sem, da se je rodil leta 1547 in prevedel celo Sveto pismo, ki je temelj slovenskega knjižnega jezika in je največji dosežek reformacije. Vprašal me je tudi, če poznam Adama Bohoriča. Pohitela sem z odgovorom, saj sem točno vedela, o katerem pomembnem človeku govori. Jasno in glasno sem rekla, da je avtor prve slovnice slovenskega jezika Arcticae Horulae, kar pomeni Zimske urice. Po Bohoriču pa je tudi poimenovana naša šola. Na usta se mu je prikradel nasmeh. Zahvalil se je za tako poučen in zanimiv pogovor. Jaz pa sem ga povabila, naj še kdaj obiše krško knjižnico. Počasi je odšel skozi vrata in pomahal v slovo.

V ponedeljek je bila na urniku slovenščina. Zdaj sem šla z večjim veseljem, saj bom lahko povedala kaj več o Juriju Dalmatinu. Večkrat grem v knjižnico, ampak nikoli več ga ni na spregled. Verjetno obiskuje še druge knjižnice in poučuje otroke, kako pomembno je, da imamo svoj materni jezik, na katerega smo lahko ponosni.

Nika Kodrič, 9. a
OŠ Adama Bohoriča Brestanica
Mentorica: Vera Kustec